

## VOORBIJ DE LAATSTE BRUG

□ □ DOOR ANNIE SALOMONS □ □

**M**ET een machinaal gewoontegebaar streek ze het haar van haar voorhoofd en keek suf op het reisklokje, dat, tusschen de verwarring van haar half uitgekakte toiletartikelen, op de kale hôteltafel stond. Het duurde een poos, voordat de tijdaanwijzing tot haar was doorgedrongen. Nauwelijks negen uur; — en hij was de kamer al weer uitgestormd, met een luid slaan van de deur, die naar het voorgalerijtje leidde; — hij was al weer weg, en de koffer van haar kamergenootte had hij meegenomen; hij zou zeker geen moeite hebben, Lize Lotte te overtuigen, dat ze het beste deed haar bagage te volgen en met hem naar huis terug te gaan! Was er iets, dat die méér vreesde dan soesah, dan betrokken te worden in moeilijkheden, en partij te moeten kiezen? Lize Lotte weg; dan was ze nu dus heelemaal alleen; en haar man had gezegd, dat haar huwelijk binnen enkele weken.... Maar wát was er dan toch eigenlijk gebeurd?

Wéér zochten haar oogen hulpvragend het klokje, alsof de langzaam voortdraaiende wijzers het eenige waren, dat haar in dit verbijsterende leven aan vastheid gebleven was: ze waren dien ochtend om vóór zessen van het huis van Lize Lotte weggereden. Het was nog donker en koud geweest; ze hadden de koelies met hun rammelende rubber-emmers naar het werk hooren gaan, zonder nog meer dan vage schimmen te kunnen onderscheiden, en ze had stil voor zich heen zitten neuriën, op het rhythme van den motor, omdat ze zóó vroeg in de stad zouden zijn, en zoo'n heerlijken, langen dag zouden hebben, voordat Otto den volgenden ochtend en voor goed.... Daarom had ze ook bij Lize Lotte geslapen; vanuit haar eigen huis met de kinderen, die huilden en haar niet wilden laten gaan, kon ze nooit zoo vroeg weg komen.... God, maar zei hij niet daarnet, dat hij haar haar kleeren en alles sturen zou, maar dat ze het huis nooit meer binnen komen mocht, en de kinderen nooit meer mocht zien.... Maar dat kòn toch niet; ze was den vorigen avond, terwijl ze onder de klamboes sliepen, zoo maar met haar koffertje de kamer uitgesloopen; ze had ze niet eens vaarwel gekust.... En ze had Janneman beloofd, dat ze uit de stad een Chineesch teekenboekje meebrengen zou en voor Marietje een doos met kraaltjes. Het kòn toch niet waar zijn, wat hij zei: „nooit meer”. Maar als het hem geen ernst was, waarom was hij dan zoo onmiddellijk naar een advocaat geloopt? En hoe wist hij zoo zeker, dat alle verweer haar toch niet helpen zou?

Weer begon ze systematisch de herinneringen aan de laatst verloopen uren opnieuw op te bouwen, alsof daarin de verklaring van haar onver-